

Ordføreren (Ludvigsen): Dette Ændringsforslag er stillet paa Foranledning af Ferskvandsfiskerne, som har ønsket en længere Fredningstid, medens Saltvandsfiskeriet, som dog ogsaa nogle Steder har et ret stort Fiskeri, slet ingen Fredning har ønsket. Vi har da ment, at i Maanedes Fredning vilde være tilstrækkeligt.

Ændringsforslag Nr. 8 til § 27 gaar ud paa at slaa 2det og 3die Stykke sammen.

Ændringsforslag Nr. 9 til § 33 er stillet af A. Chr. Christensen. Jeg skal ikke komme ind herpaa, da jeg tænker, det ærede Medlem selv vil gøre Rede herfor.

Ændringsforslagene Nr. 10—16 er alle stillet af Udvalget, og uden at komme nærmere ind paa dem, idet jeg henviser til Betænkningen, skal jeg anbefale det høje Ting at stemme for de af Udvalget stillede og af Ministeren tiltraadte Ændringsforslag.

Kr. Kristensen: Som det fremgaar af Betænkningen, er der i Udvalget saa godt som Enighed om de stillede Ændringsforslag, og jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale dem, der er stillet af Udvalget. Jeg skal dernæst ganske kort omtale Ændringsforslag Nr. 9, der er stillet af det ærede Medlem Hr. A. Chr. Christensen. Naar vi øvrige Udvalgsmedlemmer af Venstre ikke kan gaa med til dette Ændringsforslag, er det ud fra den Betragtning, at der i Lovforslaget efter vor Opfattelse er sikret Bundgarnsfiskeri, Fiskerne med faststaaende Redskaber, tilstrækkelig Sikkerhed for deres Fiskeri. Derfor har vi ikke ment, der var nogen særlig Grund til at vedtage dette Ændringsforslag, idet vi er gaaet ud fra den Betragtning, at selvfølgelig skal der sikres de Fiskere, der driver Bundgarnsfiskeri eller Fiskeri med faststaaende Redskaber, at de kan benytte deres Redskaber, men paa den anden Side maa de Fiskere, der benytter andre Redskaber, ogsaa have Plads. Jeg skal derfor paa mit Partis Vegne anbefale at stemme imod det af det ærede Medlem stillede Ændringsforslag.

A. Chr. Christensen: Naar jeg ikke har kunnet følge Udvalget i dets Indstilling i Betænkningen, er det ud fra den Betragtning, at naar Talen er om Lovgivning for Fiskeriet, er der to store Hovedregler, som vi nødvendigvis maa følge, to Poler, hvorom det hele saa at sige maa dreje sig. Det første, vi maa iagttage er, hvorledes vi paa bedste Maade imødekommer de Krav, der fremsættes af Fiskeriets Udøvere, men det andet er, at vi ikke gennem Indrøm-

melser til Fiskerne kommer i Fare for at ødelægge Fiskebestanden.

Jeg tænker her særlig paa Fiskeriforholdene i Limfjorden, som de har udviklet sig i Løbet af de sidste 20—30 Aar. I Formaliteten har man opretholdt den gamle Limfjordslov, og den er ogsaa opretholdt i det foreliggende Forslag, men i Realiteten ophæver vi den. Jeg har gjort gældende i Udvalget, at der er mange Fiskere, der ser med den største Bekymring paa denne Udvikling, og for at raade Bod paa den Ulempe, den medfører for Fiskerne med de faststaaende Redskaber under Aalefiskeriet om Efteraaret, har jeg stillet Ændringsforslag Nr. 9 til § 33, som gaar ud paa at genindføre lidt af det gamle Forbud mod Fiskeri med Aalevaad i den smalle Del af Limfjorden i den Tid, Rusefiskeriet foregaar.

Det kan, som jeg omtalte ved første Behandling, ikke være rigtigt, at man, naar Fiskerne med de faststaaende Redskaber har sat deres Ruser paa lovlig Vis, saa i samme Lov siger til Vaadfiskerne, at de har frit Lov til at fiske rundt omkring dem. Og nu har Flertallet ved Ændringsforslag Nr. 6 til § 10 gjort Forholdet endnu mere betænkeligt ved Bestemmelsen om, at man end ikke behøver at fiske fra forankret Fartøj. Efter denne Bestemmelse kan Fiskeriet i betænkelig Grad nærme sig til Trawlifiskeri, og naar vi nu forlænger Linerne til 300 m og ophæver Bestemmelsen om Vægtbelastningen paa Aalevaad, saa nærmer vi os disse nye Udviklingsmuligheder, som det ærede Medlem Hr. Ludvigsen talte saa stærkt om ved Lovforslagets første Behandling, men som i Virkeligheden ingen, der har Kendskab til Forholdene, tror paa.

Hvis nu Vaadfiskeriet var det mest indbringende for Fiskerne, lod det sig maa ske endda høre, men det er jo ingeniunde Tilfældet, Rusefiskeriet er langt det mest lønnende, i alt Fald paa Strækningen mellem Løgstør og Hals. Paa denne Strækning findes der ca. 2 400 Aaleruser, men kun 67 Aalevaad, og da sikkert mere end Halvdelen af Vaaddene indehaves af Rusefiskerne, er det i Virkeligheden en overmaade stor Indrømmelse til de yderst faa Snurrevaadsfiskere, at de skal have Lov til at fiske rundt om de faststaaende Redskaber i den Del af Fjorden, hvor disse staar saa tæt, at der praktisk talt ikke er 100 Favne mellem Ruserækkerne, hvor der overhovedet kan staa en Ruse.

Derfor er det et meget beskedent Ønske af Fiskerne, naar de forlanger, at Vaadfiskeriet skal ophøre den 15. August, netop paa den Tid, da Rusefiskeriet tager